

I Vordingborg kirke i begyndelsen af 1960'erne steg kirkegangen pludselig fra den ene søndag til den anden. Kirken ligger tæt ved Oringe – der dengang var et hospital for sindslidende. Og en søndag, da nadveren skulle i gang, besluttede en yngre kvinde fra hospitalet sig for at smide tøjet og modtage nadveren nøgen. Det forvirrede min far, der var kordegn, og præsten og efter en lang diskussion, som min mor bagefter syntes havde varet lovlig længe, fik de fundet en messehagel og lagt om hende. Herefter overtog nogle kvindelige kirkegængere den nøgne kvinde og fik hende resolut i tøjet. Men rygtet bredte sig. Mine morbrødre der aldrig gik i kirke, sad

næste søndag til gudstjenesten. Det samme gjorde en masse andre mænd fra Vordingborg og omegn. Der var tale om en kirkelig vækkelse Vordingborg aldrig havde oplevet før. Men da kvinden ikke vendte tilbage som søndagene gik og kirkegængerne kun fik den nøgne sandhed om at Jesus er Guds søn, endte kirkegangen igen på det normale niveau. 8-9 stærkt tildækkede kvinder plus kirkepersonalet. Den 10. oktober var der kulturnat i København og kirkerne åbnede dørene. Der blev tilbudt croquis tegning. Ikke af nøgne kvinder. Men af Jesus eller Djævelen. Der var teaterforestillinger. Der var koncerter. Folk strømmede ind i kirkerne. Men søndagen

efter, den 12. oktober, var kirkegangen som den plejede på trods af de spændende initiativer. Vi kan sagtens få de danske folkekirker fyldt lige så meget som i dag, hvor vi har to dåb, hvis det var det vi ville. Tappernøjes amatørstrippere kunne komme på besøg. Eller vi kan få kendte skuespillere til at prædike eller vi kunne betale folk for at gå i kirke. Men det er ikke det vi har i sinde. Vi vil fortælle sandheden om Jesus Kristus. Og hvis folk ikke vil høre den sandhed, der er at Jesus er Gud, og hellere have harmløs underholdning, er vi parat til at lade kirken dø. Hellere det end at gå på kompromis. Vi skammer os ikke i Kirke Saaby ved evangeliet, som er en Guds kraft til frelse

for enhver, som tror. I dag får vi følgende spørgsmål: "Hvad mener I om Kristus"? Det trækker andre spørgsmål med sig som: "Hvad mener I om jeres medmennesker"? Og "Hvad mener I om livet"? For en del år siden kørte jeg i taxa med en chauffør, der var indvandrer. Han spurgte mig hvad jeg arbejdede med. Og jeg svarede jeg var præst. Det skulle jeg aldrig have sagt. Begeistret råbte han til mig, mens han slap rattet og forsøgte at se mig øjnene, at han også troede på Jesus. "Han er en stor profet i islam", sagde han. Jeg afbrød ham med ordene, at Jesus bestemt ikke var nogen profet. Han er Gud selv. Det fik blodet i kog hos chaufføren, der nærmest virkede som

han nu ville om på bagsædet til mig for at overbevise mig. Vi blev aldrig enige. Heller ikke om det beløb han ville have for den korte strækning han havde kørt mig. Når jeg holder foredrag, møder jeg ofte folk der mener, at vi er på bølgelængde med hinanden, når de siger til mig at Jesus var en stor humanist. Nej. Det er han ikke. Han er Gud. Humanismen sætter mennesket som universets centrum. I kristendommen er det Gud der er centrum. Og der er ingen andre guder. Kun denne ene elskende Gud, der værdsætter os mennesker så højt, at han døde for os på korset langfredag, og påskemorgen brød ud af graven for at vi kan få del i det evige liv sammen med ham. Det

er den nøgne sandhed som vi i kirken ikke skammer os ved. Og hvis danskerne kun vil have croquistegninger i kirken og smukke koncerter og teaterforestillinger og strip, så luk kirken som Guds hus og lad kulturelforvaltning i Lejre overtage bygningen. Det er så vigtigt at vi som kristne, når nogle spørger os: "Hvad mener I om Kristus" svarer: "Han er Gud"! Det trækker nemlig det næste spørgsmål med sig. "Hvem mener I vores medmennesker er"? Svaret er: "De er Guds ejendom". Vi er gode til at respektere ejendomsretten. Vi maler ikke naboens hus rødt. Vi forstår at vi ikke kan gøre med andres ejendomme som vi vil. Det kan vi heller ikke med vores

medmennesker. Vi skal respektere hinanden, agte hinanden og først og fremmest elske hinanden, fordi Jesus, der hverken er en profet eller humanist, men Gud, elsker os. De fleste præster er gået over til lørdagsdåb. Mange fordi de ikke vil forstyrres i deres prædiken af de børn der er i kirken og som forældrene kæmper med at holde i ro. Men sådan er det ikke i Kirke Saaby. Jeg vil præsentere dåbsbørnene for sognet, selv om 98 procent af indbyggerne ikke er til stede, og fortælle folk, at de børn vi døber, er Guds ejendom. Og af den grund kører vi ikke for stærkt i vores biler eller på vores elcykler gennem Kirke Saaby landsby. 40 km maks. Derfor stemmer vi til

kommunalvalget på politikere der vil arbejde for at børnene får en ordentlig skole. Derfor betragter vi de børn og unge vi møder ved gadekæret med gajolshot i hånden, som mennesker vi også har et ansvar for. Endelig er der spørgsmålet: ”Hvad mener I om livet”? Svaret er for jer, der tror at Jesus er Gud: ”Det er en kæmpe guddommelig foræring”! Det er stort at få lov til at leve, elske, spise, drikke, sanse, tænke, være til. Vi er blevet udvalgt til livet. Vi skal være dybt taknemmelige. Og vi skal bruge livet til at elske Jesus Kristus, til at elske hinanden og til at elske den ganske almindelige hverdag med alle dens mange gentagelser. Gud i vold. Amen.

